

XVI. Benedek pápa üzenete a missziós világnapra 2011

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket” (Jn 20,21)

A 2000. jubileumi év alkalmából, Tiszteletreméltó II. János Pál a kereszténység új évezredének kezdetén határozottan megerősítette, hogy megújult elkötelezettséggel, „az első keresztények kezdeti lendületével” kell hirdetnünk az evangéliumot mindenkinek (vö. *Novo millennio ineunte* apostoli levél, 58). Ez a legértékesebb szolgálat, amit az egyház tehet az emberiségnek és minden egyes embernek, aki keresi léte mélyebb értelmét, hogy életét a maga teljességében élje. Ezért minden évben ugyanaz a meghívás visszhangzik újra a missziós világnap ünneplésekor. Az evangélium szüntelen hirdetése ugyanis magát az egyházat is élteti, odaadó munkájának, apostoli lelkületének forrása, megújítja pasztorális módszereit, hogy azok minél jobban alkalmazkodjanak az új helyzetekhez – amelyekben akár új evangelizációra van szükség – és missziós lendület hassa át azokat: „A missziós munka valóban megújítja az Egyházat, a hit és a keresztény identitás megerősödik, új lendületet és indítékot kap. A hit a továbbadás révén erősödik! A keresztény népek új evangelizációja ösztönzésre és támogatásra talál az egyetemes missziós küldetésben (II. János Pál, *Redemptoris missio* enciklika, 2.).

Menjetek és hirdessétek

Ezt a célt folytonosan megújítja a liturgia ünneplése, különösen a szentmise, mely mindig azzal a küldetéssel zárul, amit a feltámadt Jézus adott az apostoloknak: „Menjetek...” (Mt 28,19). A liturgia mindig kihív „a világból” és újra visszaküld „a világba”, hogy tanúságot tegyünk arról, amit megtapasztaltunk: Isten Igéjének és Krisztus húsvéti misztériumának üdvözítő erejéről. Mindazok, akik találkoztak a feltámadt Úrral, szükségét érezték, hogy ezt hirdessék másoknak, ahogy a két emmauszi tanítvány tette: miután felismerték a kenyértörésben, „még abban az órában útra keltek, s visszatértek Jeruzsálembe, ott együtt találták a tizenegyet s társaikat”, és beszámoltak arról, ami az úton történt velük (vö. Lk 24,33 – 34). II. János Pál pápa arra buzdított, hogy legyünk éberek és készek arcának felismerésére, hogy mi is testvéreinkhez szaladjunk és beszámoljunk nekik a nagy hírről: „Láttuk az Urat!” (Jn 20,25) (vö. *Novo millennio ineunte*, 59).

Mindenkinek

Az evangélium üzenete minden néphez szól. Az egyház „mivel az Atyaisten terve szerint a Fiú és a Szentlélek küldetéséből származik, missziós természetű” (*Ad gentes* dekrétum, 2.). „Az evangelizálás tehát az egyház különleges isteni ajándéka és hivatása; benne maga az egyház tükröződik vissza. Az egyház létjogosultságát éppen az evangelizálás adja” (VI. Pál, *Evangelii nuntiandi* apostoli buzdítás, 14.). Következésképpen sohasem zárkózhat be önmagába. Meghatározott helyeken gyökeret ver, hogy onnan tovább lépjen. Tevékenysége által – Krisztus parancsának engedelmeskedve, a Szentlélek kegyelmének és szeretetének

ösztönzésére – egészen és hatékonyan jelenvalóvá lesz minden ember és nemzet körében, hogy elvezesse őket Krisztus hitére (vö. *Ad gentes*, 5).

Ez a feladat ma is sürgető. Sőt „az Üdvözítő missziója, amelyet az Egyházra bízott, még nagyon messze van beteljesedésétől. ... az egyetemes emberiséget tekintve, ez a küldetés még csak a kezdeténél tart (és) arra kötelez minket, hogy állítsuk minden erőnket a szolgálatába” (*Redemptoris missio*, 1). Nem nyugodhatunk bele abba a gondolatba, hogy kétezer év elteltével még vannak népek, akik nem ismerik Krisztust és nem hallották üdvözítő üzenetét.

De nem csak erről van szó. Bővül azoknak a köre, akiknek bár hirdették az evangéliumot, azt elfelejtették és elhagyták, nem tartják magukat az egyház tagjának. Sokan hagyományosan keresztény társadalmakban is képtelenek megnyílni a hit szavára. Kulturális átalakulás megy végbe, amelyet többek között a globalizáció, a különböző eszmei áramlatok és az eluralkodó relativizmus táplálnak. Olyan változás ez, amely az evangélium üzenetétől eltérő mentalitáshoz és életstílushoz vezet, mintha Isten nem létezne, és előtérbe állítják a jólét, a könnyű haszonszerzés, a karrier, a siker keresését, mint életcél, akár az erkölcsi értékek kárára is.

Mindenki társfelelős

Az egyetemes misszió mindig mindenkire és mindenre vonatkozik. Az evangélium nem kizárólag annak a kincse, aki megkapta, ezt az ajándékot meg kell osztani másokkal, ezt a jó hírt tovább kell adni. Ez az ajándék és egyben kötelezettség nemcsak néhányakra van bízva, hanem minden megkeresztelt emberre, akik „választott nemzetség, ... szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép” lettek (1Pt 2,9), hogy hirdessék Isten csodálatos műveit.

Beletartozik minden tevékenység is. A figyelem és a részvétel az egyháznak a világban kifejtett evangelizáló művében nem korlátozódhat néhány különleges alkalomra, és nem is tekinthetjük úgy azokat, mint a sok pasztorális tevékenység egyikét: az egyház missziós dimenziója lényegi dolog, ezért mindig szem előtt kell tartanunk. Fontos, hogy mind a megkeresztelt emberek, mind az egyházi közösségek ne csak szórványosan és alkalmyszerűen foglalkozzanak a misszióval, hanem folyamatosan, úgymond keresztény életforma legyen számukra. A missziós világnap sem egy elszigetelt nap az év során, hanem értékes alkalom arra, hogy megálljunk és elgondolkodjunk arról, hogy megvalósítjuk-e illetve hogyan valósítsuk meg missziós hivatásunkat. Annak megélése lényeges az egyházi életre nézve.

Globális evangelizáció

Az evangelizáció összetett folyamat és különböző elemeket foglal magába. Ezek között a missziós tevékenység során mindig külön figyelmet szenteltek a szolidaritásnak. A missziós világnapnak is ez az egyik célja, és a Pápai Missziós Műveken keresztül arra hív, hogy segítsük az evangelizációs feladatok ellátását a missziós térségekben. Olyan intézmények fenntartását jelenti ez, amelyek szükségesek az egyház megszilárdításához hitoktatáson, szemináriumokon, papokon keresztül. Emellett azt is jelenti, hogy amit tudunk, tegyük meg azért, hogy javuljanak az emberek életkörülményei azokban az országokban, amelyekben a legnagyobb a szegénység, a gyermekek alultápláltsága, ahol súlyos problémát jelentenek a betegségek, nincs megfelelő egészségügyi ellátás és oktatás. Ez is része az egyház missziós küldetésének. Az evangélium hirdetésekor az egyház szívében viseli a teljes emberi életet. Isten szolgálja VI. Pál hangsúlyozta, hogy nem elfogadható, hogy az evangelizációban

elhanyagoljuk azokat a témákat, amelyek az emberi fejlődésre, az igazságosságra, az elnyomás minden fajtája alól való felszabadulásra vonatkoznak, természetesen tiszteletben tartva a politikai szféra önállóságát. Ha nem törődünk az emberiség földi problémáival az azt jelentené, hogy „elfeledkezünk a szenvedő embertársak iránti szeretet evangéliumi tanításáról” (*Evangelii nuntiandi*, 31.); nem lennénk összhangban Jézus magatartásával, aki „bejárt minden várost és falut, tanított a zsinagógákban, hirdette országa örömhírét, és gyógyított minden betegséget, minden gyengeséget” (Mt 9,35).

A keresztény ember azzal, hogy társfelelősként részt vesz az egyház küldetésében, a közösség, a béke, a szolidaritás építőjévé válik, amelyet Krisztus adott nekünk, és együttműködik abban, hogy megvalósuljon Isten üdvösségterve az egész emberiség számára.

A felmerülő kihívások arra ösztönzik a keresztényeket, hogy együtt haladjanak a többi emberrel. A misszió szerves része ennek a közös haladásnak. Ebbe belevisszük – még ha cserépedényben is – keresztény hivatásunkat, az evangélium felbecsülhetetlen kincsét, a meghalt és feltámadt Jézusról szóló élő tanúságtételt, akivel az egyházban találkoztunk és akiben az egyházzal közösségben hiszünk.

A missziós világnap újítsa meg mindenkiben a vágyat és az örömet, hogy az emberiségnek elébe menjünk, és mindenkinek elvigyük Krisztust. Az Ő nevében szívből adom apostoli áldásomat mindannyiótokra, különösen azokra, akik a legtöbbet fáradoznak és szenvednek az evangéliumért.

Vatikán, 2011. január 6. Vízkereszt ünnepén

XVI. Benedek pápa